

[Villemoes.]

Motivering eller Oplysning til Klarlæggelse af Lovens Betydning.

Vi ved imidlertid, at det, de to Regeringspartier kan enes om, skal gennemføres og bliver gennemført, og her staar vi altsaa over for en af Mærkesagerne, som skal gennemføres paa Trods af, at det er aldeles uforløst og vil komme til at koste Statskassen saa og saa mange Penge, skabe nye Statskontorer, mere Administration o. s. v. uden at medføre nogen som helst Fordel for Søens Folk. Derimod tør man formode, at Ordningen bliver en Sovepude for de — forhaabentlig — Regeringsbeundrere, der skal lykksaliggøres med Stillingerne som Chefer for Statsforhyringskontorerne. Da jeg for nogle Aar siden foretog en Undersøgelse, stillede det sig saadan, at her i Hovedstaden blev kun en Fjerdedel af Søfolkene forhyret gennem Forhyringskontorerne, medens de tre Fjerdedele blev forhyret direkte gennem Rederierne, og jeg skulde mene, at Forholdet antagelig vil være det samme nu — det kan næppe have forrykket sig ret meget. Man kan derfor gaa ud fra, at det dermed forbundne Kontorarbejde paa de nye Kontorer ikke just vil blive saa stort, at der er nogen større Risiko for, at Kontorerne skal drukne i Arbejde — een Forhyring pr. Time vil sandsynligvis blive Højden; og i Provinshavnebyerne, hvor lignende Kontorer senere kan oprettes ifølge kgl. Anordning, bliver Arbejdet selvsagt endnu mindre.

Jeg har gennem Aarene udtalt mig om Sagen i dette høje Ting og skal derfor ikke i Dag komme nærmere ind paa den, idet jeg bl. a. henviser til min Tale den 24. Februar 1933; den staar i Rigsdagstidende for 1932—33 Sp. 872—73. Intet som helst nyt af Interesse for Sagen er fremkommet fra den høje Regering siden den Tid, og mit Parti vil i en Tid, da vi er lige ved at drukne i Statskontorer og Statsindgreb, ikke være med til at søge oprettet nye Statskontorer, hvis Formaal, som i dette Tilfælde, blot er at skabe en Ordning her i Landet, som gør det muligt at ratificere det af den internationale Arbejdskonference i Genua for 17 Aar siden vedtagne Udkast til Konvention angaaende Søfolks Forhyring.

Dersom den højtærede Minister eller Udvalgets Flertal havde kunnet kritisere de nuværende Forhold paa en saadan Maade, at det laa klart, at her var et humant Krav, der burde opfyldes, ja, saa kunde man dog forstaa det. Men dette har ingenlunde været Tilfældet, tværtimod. Paa

Forespørgsel, om der fra Ministeriets Side kunde gives Oplysning om Tilfælde, hvor den forhyrede var blevet forfordelt som Følge af, at Danmark ikke har Statsforhyringskontorer, svarede der med et langt og i Virkeligheden ret intetsigende Brev. Saa vidt jeg forstod, da jeg i Udvalget hørte Brevet blive oplæst, var der ingen konkrete Anker, og i øvrigt tror jeg ikke, man havde beskæftiget sig med Forholdene efter 1910 — saa der er løbet en Del Vand i Øresund i de 27 Aar, der er gaaet siden da.

Nej, her er et Omraade, hvor den gældende Ordning har bestaaet sin Prøve, og derfor siger jeg til ærede Medlemmer, der ikke er inde i dette Lovforslags Enkelt-heder, kun dette: Ifølge Overenskomster mellem de forhyrede og Rederorganisationerne her i Landet sker Forhyringen vederlagsfrit for den forhyrede, og vi har derfor aldeles ikke lovløse Tilstande i Danmark paa dette Omraade. De Forhyringsagenter, vi har, er ogsaa autoriserede af Ministeriet; altsaa har Ministeriet i sin Magt at stille de nødvendige Betingelser for at give en Mand Autorisation som Forhyringsagent. Samtidig er det saaledes, at Mønstringen af Skibsmandskab foregaar hos Mønstringsbestyreren, som vel almindeligvis er Toldforvalteren paa det Sted, hvor det foregaar, og han har at paase, at de forskellige Forskrifter er iagttaget. Der skulde altsaa være tilstrækkelig Betyggelse til Stede.

Dersom dette Lovforslag vedtages, sker der det, at Statskassen belastes med Udgifter, som Rederne indtil nu selv har maattet betale til Forhyringsagenterne, og jeg ser saadan paa det, at der efter Oprettelsen af Statsforhyringskontorerne kan næres Frygt for, at Ekspeditionen i hvert Fald ikke altid vil foregaa saa prompte, som Tilfældet er under den Ordning, vi nu har, hvor Forhyringsagenterne i egen Interesse betjener Parterne hurtigt og paa bedste Maade. De nuværende Forhyringsagenter hører man ingen Klage over, de er faktisk til Disposition Dag og Nat, hvilket ogsaa er en Nødvendighed. De giver tilmed undertiden Søfolk Penge til Rejsseudgifter o. s. v. De kan i det hele taget arbejde meget mere elastisk end et Statskontor, da man maa formode, at et Statskontor i Almindelighed vil have fast Kontortid. Og tror man ikke sluttelig, at en saadan Ordning maa blive en upraktisk Ordning?

Jeg forstaar jo nok ifølge Lovforslagets Kapitel I, § 1, at Begyndelsen til de Statskontorer, vi nu skal lykksaliggøres med, skal gøres i København, der er den